

Mármost bármilyen szomorúan állok is pénz dolgában negyvennégy éves fővel, s magántitkárként pártfogóm kegyelemkenyerét eszem, nem akarom át-
lépni saját árnyékomat, nem áll szándékomban, hogy a világ megbecsülését ki-
vívjam magamnak bizonyos szolgálatok fejében. Hogy mire gondolok? Tény,
hogy amióta zablát vetettem szenvedélyeimre, s kivasaltabb lett a magánéle-
tem, az egykori klán némely tagja újra bizalmába fogadott, s tőlem, a pokol-
járótól kér tanácsot magánéleti gondjai megoldására. Nem az a szégyellni való
szánalmas alak vagyok ma már, legalábbis az ő szemükben, mint akinek tartot-
tak, amíg sütkéreztek a dicsőségben. Nem áztatom magam azzal, hogy többet
tapasztaltam volna a nyomorúságomból, mint egykori diáktársaim a szakmai
sikerből és magánéleti bukásukból, épp ezért könnyebben is viselem el a ku-
darcot, a csalódást, az egyedüllétet, ami beárnyékolja és megkeseríti az élete-
met. Kárörömet sem érzek amiatt, hogy ha évtizedekkel később is, de közülük
is sokan megtapasztalhatták a lelki nyomorúságot, az „élhetetlenek” vergődé-
sét, környezetük képmutatását, azt az álságos erkölcsösséget, melynek nevében
azonnal kegyvesztetté válik, aki megsérti a játékszabályokat s nem ad a lát-
szatra.

FONTOS SÁNDOR